

Marie Dørup Olesen i RÆSONs Kommentatorserie:

En fælles platform for S-R

Forår for Thorning-Schmidt: R vender hjem til S, mens Lars Barfoed angriber både DF og V. Har oppositionen et samlet program? Har regeringen? RÆSON spørger Marie Dørup Olesen, studerende og Roskilde-formand for den socialdemokratisk-baserede studenterorganisation Frit Forum.

Af Marie Dørup Olesen

Hvis venstrefløjen har taget sig rodet ud indtil nu, er det blevet regeringens tur til at kludre - med Lars Barfoeds i øvrigt helt reelle oplæg til demokratisk debat om rene borgerlige varer. I en tid hvor politik er kopier af kopier, hvor folks stemmer render i pendulfart over det ganske politiske spektrum fra dag til anden, er udmeldinger som Barfoeds vanskelig. Men hvis oppositionen skal finde fælles fodslag, er det en forudsætning at man tør gøre det samme: sige, hvor man vil hen.

Over påsken erklærede Marianne & co. sig parat til at forhandle med Socialdemokraterne om at genoplive SR-alliancen før næste valg. Efter Mariannes mange frustrationer over ikke at blive hørt politisk, er dette nu en måde at få Helle Thorning-Schmidt til at fremstå ultimativ og ubøjelig, når det gælder primært skattestop og 24-årsregel – mens de radikale, som sidste år lagde ud med at beskrive deres politiske krav som ultimative – nu vil fremstå som de forhandlingsvillige.

Er det rationale bag det nye signal fra den Radikale gruppe? ”Tja, bum, bum”, som en radikal leder engang svarede på et oplagt spørgsmål. Oppositionens troværdighed har skranted siden Jelved lancerede den ’Anden Vej’ og bød sig selv til som statsminister. Kan det lykkes at genetablere det brogede fællesskab, der opstod i 1990’erne mellem Enhedslisten, SF, Socialdemokraterne og De Radikale - og som flere målinger har vist, at de radikale vælgere føler sig hjemme i?

Der er ingen slinger i valsen blandt de radikale vælgere om, hvem der er den reelle leder af oppositionen: en måling i ugebrevet Mandag Morgen viste at hele 58 procent af dem mener, at Helle Thorning-Schmidt bærer lederfanen.

At alliancen skal etableres i god tid inden valget er sikkert fornuftigt. På den måde kan der både komme en samlet opposition, et brud med

kopityranniet, og reelle politiske kompromisser og diskussioner på skatte- og udlændingeområdet. Hvis det lykkes, har oppositionen både ét regeringsalternativ, ét politisk program, ét samarbejde og én leder.

En uge efter at Lotte Bundsgaard kom med udtalelsen om at S støtter skattestoppet af taktiske årsager, foretog ugebrevet A4 en måling der viste at det ikke bare er S-vælgerne, der er utilfredse med skattestoppet. Hele 61 procent af alle oppositionens vælgere erklærede sig enige i at skattestoppet bør ophæves. Med andre ord savner en god del af befolkningen mere skattepolitisk mod og et reelt alternativ til skattestoppet.

Det er klart, at det bliver et spændende kompromis. S kan på ingen måder give afkald på hverken 24-årsregel eller skattestop. Det vil ganske enkelt ødelægge alle chancer i en evt. regeringsmagt – også selvom S-vælgerne generelt er imod skattestoppet. De radikale skal naturligvis have et stort påskeæg for at bevare skattestop og 24-årsregel. Det må være op til S-ledelsen at finde det et sted i hønsegården.

Og R og S er nu tvunget til at finde et kompromis – hvis ikke de kan det, vil regeringen med rette og ufortrødent fortsætte med at gøre befolkningen opmærksom på at der ikke er et samlet alternativ.

Et fælles platform for S-R

En god løsning ville bestå i at R går med til at bevare skattestoppet til og med næste valgperiode for så derefter at indgå i seriøse bud og alternativer til en skattereform. Yderligere vil det være oplagt at komme med fx fem fælles fremtidige forslag, der kunne fremstå som en råskitse til samarbejdet. (Gerne anført af nye ansigter, især fra R’s side – Morten Østergaard, ville være et godt bud på en passende makker til Thorning-Schmidt. Marianne og Helle har ikke en umiddelbar god signalværdi på samme

skærmbillede – der er for meget powermor og -datter over det team). Et fælles velfærdsprojekt, en offentlig sektor, der både indeholder tillid og minimumsstandarder, fælles målsætninger på miljø- og energiområdet, en human integrations- og socialpolitik og sidst et sæt fælles europæiske visioner. Fælles for alle områderne, er at S og R kan blive enige om meget.

Forskellen på S og R består i, at S har behov for at holde deres løfter – R bryder alligevel hele tiden deres.

En stor del af den danske befolkning er ansat i den offentlige sektor og er efterhånden trætte af snæver detalje- og detailstyring. En portion tillid til de offentlige ansatte, herunder især folkeskolelærerne, vil kun give point på plussiden. Offentligt ansatte har trods alt oftest en uddannelse og vil gerne tænke selv, hvilket mange ikke har fået indfriet de sidste 7 år. Minimumsstandarderne handler i høj grad om at sikre nogle velfærdsrettigheder, på primært sundhedsområdet og i en lang række institutioner, eksempelvis børnehaver og plejehjem – hvilket sagtens kan kombineres med tilliden til at de ansatte 'kan selv'.

De fælles målsætninger på miljø- og energiområdet appellerer både til den grønne mode, men kan også ses som værende forudsætningerne for at bevare en stærk velfærdsstat på langt sigt.

Det er nødvendigt for S at fastholde den stramme udlændingepolitik, men der kan gøres en hel del på integrationsområdet. Starthjælpen er et udmærket udgangspunkt – især efter talrige undersøgelser har vist at den ikke tvinger folk i arbejde, men nærmere virker stigmatiserende. Det vil regeringen ikke indse, og bruger USA som det evige gode eksempel på at starthjælpen virker. Det gør den også i USA. Forskellen er bare, at indvandrerne skaber minisamfund i USA, hvor minisamfundet tilbyder arbejde og hvor sproget ikke er afgørende for at tage et arbejde. Sproget er i høj grad en forudsætning for at tage et arbejde i Danmark. Derfor virker starthjælpen ikke i Danmark.

Der kan tages en lang række fælles indvandrervenlige initiativer. S og R er allerede kvanteskridt foran regeringen og dens støtte – S

og R skal ikke som regeringen, forholde sig til indvandrerskeptiske DF, som i den grad bidrager til den inhumane tone og dårlige stemning på området. For at indfri og opfylde visionerne, kræver det en europæisk indsats. Det gør især miljøproblematikken, fordi det giver mening at problematikken ikke er national, men er grænseløs – hvilket er til at forstå for selv den mest EU-skeptiske del af befolkningen. Desuden viser målinger, at den danske befolkning i stigende grad bliver mere og mere positive for det europæiske samarbejde og S kan derfor med rette også prale af deres fem ferme MEP'ere, herunder en tidligere statsminister, som endda anfører hele den europæiske socialdemokratisme – og som i øvrigt er en stemmesluger. De fem i EP kunne passende få mere taletid. Sidst og ikke mindst er det fuldstændig gratis for oppositionen at have en europæisk dagsorden og nogle europæiske visioner – disse er ikke eksisterende hos regeringen, primært grundet DF's grundige styring, også på dette område.

Sproget er i høj grad en forudsætning for at tage et arbejde i Danmark. Derfor virker starthjælpen ikke i Danmark.

Samlet set kunne disse forslag fremstå som et egentligt langsigtet politisk program, der både indeholder tillid og minimumsstandarder i den offentlige sektor og fremtidige fælles visioner. Forskellen på S og R består i, at S har behov for at holde deres løfter – R bryder alligevel hele tiden deres. Pludselig ville oppositionens valgoplæg være funderet på andet end håb om at Fogh vil fejle indtil eller under valget.

I rationalismens navn og nutid er det populisme, hvis det handler om mennesker og menneskelige forhold.

Derfor kan R også kun hilse Socialdemokraternes forslag om en forbedring af de vilkår, man tilbyder asylansøgere i Danmark,

velkomment. Nogle har kaldt forslaget populistisk – som om det nu er *breaking news* at S tager sig af udsatte samfundsgrupper, hvad enten de kommer fra Thy eller Irak! I rationalismens navn og nutid er det populisme, hvis det handler om mennesker og menneskelige forhold.

Forklaringen på hele asyloprograderingen kan også findes et helt andet sted. Der var indkaldt til møde i Udenrigsministeriet mandagen inden påske for at samle et bredt flertal til regeringens plan om at trække de danske styrker ud af Irak og overflytte dem til den afghanske Helmand-provins. Indsatsen ville være prydet med en bred politisk opbakning, inkl. De Radikale. På mødet bebudede Jelled, at den radikale opbakning kostede hjælp til irakiske tolke - og krævede desuden, at forholdene for de irakiske asylansøgere i Danmark skal forbedres. Det er en udbygning af dette forslag, når S foreslår at asylansøgere ikke skal være stavnsbundne til lejrene hvis de arbejder. Det næste problem består i at de asylsøgende ikke kan sendes tilbage til Nordirak. Regionens udenrigsminister, Falah Mustafa Bakir sagde, at 'der er ingen forhandlinger. Vi er imod enhver tvangsmæssig tilbagesendelse. Sagen er lukket for os'.

I en tid hvor politik er kopier af kopier er udmeldinger som denne vanskelig. Med befolkningen som vetospiller er oplæg til debat det samme som stilforvirring, der som bekendt ikke er moderne.

Politik i en kopi-tid

Nogle vil mene at tiden ikke er gearet til demokratisk debat netop lige nu. Men Barfoed mener at tidspunktet er det helt rigtige: 'Efter 2001 befandt vi os i en situation, hvor radaren skulle indstilles efter, at vi nu skulle regere med Venstre og med støtte fra Dansk Folkeparti, og vi havde en meget tæt dagsorden af ting, vi skulle gennemføre sammen. Men nu er der plads til at tænke tanker om, hvad der egentlig skal være den konservative mission'. Det er ikke K der har valgt at være i regering med DF, som han fortsætter i Berlingske. Man fristes naturligvis til at spørge

om der findes andre mulige valg? Nej, vel?

Ideologiske krumspring og standpunkter er både efterlyst, sympatiske og ægte. Men i en tid hvor politik er kopier af kopier, hvor folks stemmer render i pendulfart over det ganske politiske spektrum fra dag til anden, er udmeldinger som denne vanskelig. Det er masser af det pureste vand på den demokratiske mølle, men med befolkningen som vetospiller er oplæg til debat det samme som stilforvirring, der som bekendt ikke er moderne.

Barfoed erkender, at det ikke er uden risiko at udstille forskellene internt i VKO-blokken, men nødvendigt fordi den 'konservative mission', som undertiden indeholder borgerlig anstændighed og 'et opgør med den socialdemokratiske tankegang', et opgør som Venstre kun er i gang med gradvist.

Barfoed har et klart sigte. Han har ikke glemt at rollerne var omvendt i Schlüter-tiden – hvor K ejede Slotsholmen. Hvis rollerne på sigt skal byttes og der snart skal findes en ny leder i K, kræver det ideologisk markering.

Men det kan undre, at Barfoed ikke har tålmodigheden i behold til at indføre de 'gradvise ændringer', som Fogh gentagende formulerer det. Muligvis har Barfoed indset, at de gradvise ændringer kommer til at tage lang tid og at tiden vil blive forlænget og forstyrret af DF. Højest sandsynligt får Anders styr på Barfoed og Pia inden valget. Men om K på sigt kan leve med at den borgerlige anstændige politik ikke kan føres ud i livet er til gengæld højest usandsynligt. Barfoed har derfor naturligvis også et klart sigte med sit interview i Berlingske. Han har ikke glemt at rollerne var omvendt i Schlüter-tiden – hvor K ejede slotsholmen. Hvis rollerne på sigt skal byttes og der snart skal findes en ny leder i K, kræver det ideologisk markering.

Og apropos – gradvise ændringer, men mod hvad? For ægte liberale betyder det gradvise ændringer mod et borgerlig liberalt Danmark og frihed fra indblanding. For mere

venstreorienterede – dem, der gerne vil bevare en stærk offentlig sektor og frihed gennem staten – kan gradvise ændringer også betyde gradvist forbedring af det offentlige. Udtalelserne om de gradvise ændringer har indtil nu været præcis upræcise. Man kan kun gisne om hvorvidt det er kniven eller gafflen Fogh vil bruge til de næste gradvise ændringer. Men ifølge de løbende poster er kniven det fortrukne redskab indtil nu.

I en tid, hvor DF får lov til at bestemme alt lige fra rygeforbud på offentlige steder til almindelige menneskers nationale bopæl og mangel på samme, uden at have en eneste ministerbil, var DF's Peter Skaarup noget forvirret over Barfoeds udmeldinger. Skaarup finder det underligt, at DF skal kæmpe mod partier i 'deres egen blok'.

Peter Skaarup har naturligvis fat i den lange ende, fordi Barfoed ikke bidrager til den samlede stil. Men omvendt bidrager dette argument til den manglende debat, den debat som DF helst er foruden. For når det kommer til snakken om reelle politiske visioner, programmer, politikker på samtlige områder, hvad er det så for et Danmark, DF egentlig vil have? Udover rige ældre, en homogen national kristen befolkningsgruppe og gode forhold for kæledyr? Hvad er den langsigtede politiske idealistiske vision for DF egentlig? Den findes undertiden ikke i cyberspace. Noget tyder på at Gud har taget over her og DF-præsterne har overladt det til det hinsides.

Når det kommer til reelle politiske visioner, hvad er det så for et Danmark, DF egentlig vil have? Udover rige ældre, en homogen national kristen befolkningsgruppe og gode forhold for kæledyr?

Kunne S og V fusioneres?

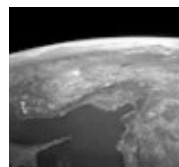
Dansk politik er både enormt kompliceret og på samme tid unægteligt ukompliceret. Den komplicerede del består i at de to store partier, S og V, kopierer hinanden - og det ubegribelige er, at omkring år 2000 ville de to partier

tilsyneladende noget forskelligt, fuldstændig som de havde givet udtryk for de sidste 100 år. V ville have skattelettelse og en borgerlig-liberal politik som indebærer en slanket offentlig sektor, et frihedsbegreb, der består i frihed fra indblanding - hvilket betyder minimalstat og lighed til at stemme. S ville bevare en solid offentlig sektor, et frihedsbegreb, der rimer på frihed gennem staten – dvs., frihed hvor alle er i stand til at stemme og har haft samme forudsætninger for at gøre det, uanset ophav og indkomst. Snæver lighed vs. bred lighed. Det liberales demokrati krav om grænsedragning mellem kollektiv og privat var ikke til at tage fejl af, men man skal ikke have læst meget om politik, før man er orienteret om at verden på ingen måder ser sådan ud længere, slet ikke i år 2007 i Danmark.

Man fristes til at spørge hvorfor V og S ikke bare går sammen og danner en kæmpe stor konsensus, mødes på midten for alvor og bliver enige om de sidste par småting – så når vi Utopia i Danmark og bliver igen et foregangsland for alle andre? Så kan vi alle sammen blive det, som alle gerne vil være - trygge, tynde og mætte på samme tid, tilfredse med lidt velfærd hist og lidt fladskærm her.

Hvorfor gør de så ikke det? Der må være en forskel, der forhindrer det. Og den består naturligvis i det historiske faktum, at S og V har kæmpet for to modsatte holdninger til hvordan verden skal indrettes. Barfoed tør at tage debatten, om det så koster regeringsmagten for en stund. Tør resten af de folkevalgte gøre det samme? Og bliver debatten ikke nødvendig hvis S og R skal finde en fælles løsning?

Barfoed tør at tage debatten, om det så koster regeringsmagten for en stund. Tør resten af de folkevalgte gøre det samme? Og bliver debatten ikke nødvendig hvis S og R skal finde en fælles løsning?

Marie Dørup Olesen er studerende ved RUC og Roskilde-formand for den socialdemokratisk-baserede studenterorganisation Frit Forum. Kommentatorserien offentliggøres hver fredag, og bringes forkortet af Dato.